

Στου γεωργού τη σκληρή ώρα

Ένα μικρο δεντρί φυτεύεις έξω
κι όσο να μεγαλώσει και να δέσει,
καρπό να δώσει που να σε γλυκάνει,
πόσο χρειάζεται να περιμένεις!

Πόσο αργά κι ίδιος ωριμάζεις!
Πόσο αργά αλλάζεις καταστάσεις!
Οι αποφάσεις πόσο αργούν ν' ανθίσουν·
πόσο χρειάζεται να περιμένεις!

Πόσο μικρή λές η ζωή, Θεέ μου
πόσο χρειάζεται να περιμένω,
το κάθε τι πόσο αργά κερδίζω,
ως τώρα τίποτε δεν έχω κάνει
και τίποτα να κάνω δεν προφταίνω!...

Μ' αλλού σ' ενός λεπτού την αϋλη ώρα
τόσο πολλά μπορείς να ζήσεις και να νιώσεις,
πλημμύρα που η ζωή σου δεν χωράει,
κι ύστερα νίκες και καρποί και πλούτη
σοδιά ολάκερη σε πλημμυράει.

Και τότε βλέπεις τη ζωή μεγάλη!
Ατέλειωτη αλογάριαστα κι αιώνια,
που όλα το κάθε λεπτό της τα χωράει
και τα μπορείς και τα προφταίνεις όλα.

...Μόνο στου γεωργού τη σκληρή ώρα
της άγονης δουλειάς και του ιδρώτα
θυμήσου αυτό: σα γίνει ο κόπος πρώτα
Άνοιξη κι Αύγουστος σε καρτεράει.

Φαίδρα Τσελίκα